

læggelse af det skyldige Skattebeløb, saa tror jeg, man maa indrømme, at der er anvendt en overordentlig haard Haand overfor disse Restanter, jeg maa tilføje: en fra Statskassens Side ogsaa unødvendig haard Haand; thi disse Restancer har en særdeles sikker Stilling i Forvejen derved, at de er privilegerede Krav, som altsaa først mister deres Værdi, naar det viser sig, at Skyldnerne overhovedet ikke ejer Aktiver af nogen som helst Betydning. En Straffrente, som i Løbet af f. Eks. 3 Maaneder omtrent fordobler Gældsbeløbet, er i mine Øjne et ganske uanstændigt Tvangsmiddel, og jeg kan ikke nægte, at de Virkninger, som Lovens § 12, altsaa medens Loven var midlertidig, har haft, spaar ilde for Fremtiden. Der er allerede for det første Kvartal, altsaa for Juli Kvartal 1922, betalt Restancer til et Beløb af ca. 179 000 Kr. og for det andet Kvartal Restancer til et Beløb af ca. 277 000 Kr. Hertil kommer i denne Forbindelse, at Kammeradvokaten for sin Ulejlighed ved Inkassationen af disse privilegerede Fordringer beregner sig 10 pCt. af de oprindelige Gældsbeløb, og det maa man jo sige er et meget rundeligt beregnet Vederlag for at inddrive saadanne privilegerede Fordringer. Men foruden disse betalte Restancer maa der utvivlsomt pr. 1. Januar i Aar være til Inkassation ved Kammeradvokaten andre og adskilligt vanskeligere erholdelige Restancer fra de to første Kvartaler — jeg vil antage, at det kan dreje sig om Beløb mellem 150 000 Kr. og 200 000 Kr. —, og disse Restancer har trukket overordentlig droje Straffrenter efter sig, formentlig staar der i Øjeblikket omkring 170 000 Kr., som er uberigtiget, og de trækker fremdeles 1 pCt. daglig Rente. Dette Forhold synes mig ganske uholdbart, og jeg mener ogsaa, det er Staten uværdigt. Jeg kan ikke indse, at de lovgivende Myndigheder kan tage Ansvar for, at et saadant Forhold fortsættes. Man maa nemlig erindre, at Virkningen af denne fortløbende Straffrente ikke alene vil være den, at den paagældende Skyldner drives ud i Ruin, men den Omstændighed, at Staten har sin Haand paa Struben af den i økonomisk Henseende svagt stillede Del af Restauratørstanden, vil have en uheldig Indflydelse paa hele dette Erhvervs Kreditforhold, idet Erhvervets Vareleverandører og andre Forretningsforbindelser selvfølgelig er ganske paa det rene med, at Skatterestancerne, der forøges med en saadan Fart af en Procent om Dagen, er en Trusel mod den paagældende Restauratørs Kreditorers Interesser. Forløbig maa disse Kreditorer derfor tage deres

Forholdsregler mod eventuelle ubehagelige Overraskelser, baade ved Kreditgivningen og ved Vareleverancen, og Resultatet bliver saaledes ganske uvilkaarligt en almindelig Svækkelse af det forretningsmæssige Tillidsforhold indenfor hele dette store Fag.

Det siger sig selv, at disse uheldige Forhold vil udvikle sig stærkt, endda meget stærkt, saafremt Loven bliver permanent, idet dens Permanens vil underbygge den usunde Konkurrence mod Restauratørerne, som selve den 10 pCt.s Afgift skaber. Denne Konkurrence fremtræder i forskellige Former, idet vi ved, at der baade er Pensionater, der er beregnet paa det jævne Publikum, og Badepensionater, der er beregnet paa det mere velstillede Publikum, idet der jo foretages Lystrejser og Ferierejser, og endelig er der de ambulante Serveringsforretninger, de saakaldte Diners transportables, som sælger Selskabs- og Festanretninger „ud af Huset“. Ved Restaurationsbeskatningen faar denne afgiftsfri Konkurrence en ganske overordentlig Styrke. En permanent Restaurationskat vil efter min Opfattelse ubetinget føre hele Restaurationsfaget ind i en Krise, og jeg ser ikke nogen som helst Betragtning, der kan fremføres for at undskylde, at Lovgivningsmagten saaledes direkte blotstiller et enkelt Erhverv, som ingenlunde ved sine indre Forhold eller ved sit Forhold til Myndighederne har gjort sig fortjent til en saadan Behandling.

De finansielle Konsekvenser af de Forhold, jeg her har paapeget, giver sig af sig selv. Enten vil Skattens Provenu gaa meget stærkt ned, eller ogsaa maa man ved forskellige Ændringer i Loven udstrække dens Virkefelt til en stor Del af de nys nævnte Virksomheder, som nu er fri for Afgift. Man vil i saa Fald blive tvunget ind paa en ganske overordentlig vidtløftig og kostbar Kontrol — allerede den nugældende Lov er jo et med Hensyn til Kontrollen utiltalende Eksempel paa, hvorhen mislykkede Skatteeksperimenter fører —, idet man maa ind paa en systematisk Prøvelse af et Utal af enkelte Virksomheder og foretage Skøn over, hvorvidt vedkommende Pensionat eller lignende Forretning drives paa en saadan Maade, at den i Virkeligheden maa sidestilles med Restaurations- eller Hotelnæring.

Jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa, at den Praksis, Administrationen hidtil har anvendt overfor Skatterestancer i Forhold til denne Lov, ganske af sig selv maa ophøre, naar Loven bliver permanent.